

Brexit ramp en Britse oorlogszucht

Door Frank , 26 juni 2026

Brexit ramp en Britse oorlogszucht: verraderlijke mars naar de oorlog

Terwijl het Verenigd Koninkrijk een decennium na het Brexit referendum markeert, heeft de politieke en economische nasleep geleid tot een zevende premier in tien jaar tijd. Maar onder de binnenlandse chaos schuilt een donkerder,

meer berekende agenda: de genadeloze militariseringsdrang van de Britse samenleving en een gevaarlijke, compromisloze strijdlust tegenover Rusland.

Door [Frank Dumon](#)

Het decennium van Brexit-waanideeën en economische zelfbeschadiging

Deze week markeert de tiende verjaardag van het historische

referendum van juli 2016, toen de Britten met 52 tegen 48 procent stemden voor vertrek uit de Europese Unie, waarmee lidmaatschap van bijna 40 jaar ten einde kwam. Een decennium later is de balans van dit vertrek een ongeziene ramp. De grootse visie van een "Gloobaal Groot-Brittannië", vrij om zijn eigen lot op het wereldtoneel te bepalen, is in rook opgegaan.

Nostalgische noties over terugkeer naar imperiale glorie, losgekoppeld van de bureaucratie van Brussel, zijn volledig uitgebleven. "Controle terugnemen" was de slogan, maar recente peilingen geven aan dat de meeste Britten het gevoel hebben dat de kwestie van nationale grenzen en immigratie alleen maar problematischer is geworden. De beloofde soevereiniteit heeft slechts geresulteerd in verminderde invloed wereldwijd.

Op economisch front zijn de gevolgen catastrofaal geweest. De Britse economie is naar verluidt met 6 tot 8 procent gezakt over de laatste tien jaar in vergelijking met de groei die het binnen de EU zou hebben gekend. Investerings- en productiviteitscijfers zijn ingestort en de staatsschuld zwelt aan. Door het verlies van ongeremde toegang tot Europa's interne markt, werd het Britse bedrijfsleven als door een hamer getroffen. Hoewel externe factoren – zoals de pandemie, de zelfopgelegde verbreking van banden met Russische energie en globale economische verschuivingen – een rol speelden, blijft Brexit, zoals voormalig premier David Cameron ooit opmerkte, een diepgaande daad van economische zelfbeschadiging.

Starmer's ondergang en de meedogenloze oorlogseconomie

Deze economische en politieke ruïne heeft Groot-Brittannië ongezien

instabiel gemaakt. In de afgelopen tien jaar heeft het land zes premiers versleten. Nu staat Keir Starmer op het punt de zevende te worden, nadat hij na slechts twee jaar in Downing Street gedwongen werd op te stappen, ondanks zijn overwinning met grote meerderheid in juli 2024.

Hoewel Starmer's ambtsperiode werd geteisterd door impopulaire belastingverhogingen en zijn smerige associatie met de voormalige Amerikaanse ambassadeur Peter Mandelson (die moest aftreden vanwege het Epstein-schandaal), was zijn uiteindelijke val niet louter een verlies van publiek respect. Hij werd verdreven wegens zijn onbekwaamheid in het uitvoeren van de kernagenda van de Britse staat: de meedogenloze militariseringsdrang van de economie.

Net als andere Europese NATO-staten drijft Groot-Brittannië agressief zijn militaire budget op, ten koste van publieke diensten en sociale zekerheid. De alliantie eist dat leden 3,5 procent van hun economische productie toewijzen aan militaire uitgaven tegen het volgende decennium, en 3 procent tegen 2030. Starmer's regering stelde een extra £13 miljard voor defensie voor, maar het militaire establishment eiste £23 miljard. Toen de minister van Defensie, John Healey, en een andere minister, Al Carns, op 11 juni uit protest aftraden over deze "ontoereikende" bezuinigingen, werd dit fataal voor Starmer's premierschap. Zij, samen met de 'deep state', bestempelden Rusland als de dringende dreiging om deze meedogenloze drang naar oorlogsvoering te rechtvaardigen, waarbij Europese samenlevingen effectief worden vernietigd.

Strijdlust tegen Rusland als geopolitieke compensatie

De binnenlandse chaos vertelt slechts de helft van het verhaal. Er is een meer nefast gevolg van Brexit die aan mainstream commentaar is ontsnapt: Londen heeft een hyper strijdlustige houding aangenomen tegenover Rusland als vorm van geopolitieke compensatie voor zijn aan zichzelf toegebrachte verliezen.

Buiten de EU zag Groot-Brittannië zijn internationale rol ernstig verminderd. Hoop op lucratieve nieuwe handelsakkoorden met de Verenigde Staten, India en anderen vervlogen; de VS verleenden weinig van de concessies waarop Londen had ingezet. Zoals kanselier Rachel Reeves toegaf, blijft de EU de "hoofdprijs". Zowel de aftredende Starmer als zijn verwachte opvolger, Andy Burnham, hebben een "reset" met Europa tot hun topprioriteit gemaakt.

Om zich geliefd te maken bij Berlijn, Parijs en Brussel, heeft Londen zichzelf gepositioneerd als de voorhoede van de proxy-oorlog in Oekraïne. Sinds 2022 is Groot-Brittannië de op één na grootste Europese bijdrager van militaire hulp aan Kiev. Downing Street heeft zichzelf gestileerd als het oorlogscommando centrum van Europa, recentelijk de organisator van een "oorlogsraad" op 7 juni met Duitslands Friedrich Merz, Frankrijks Emmanuel Macron en het Kiev-regime van Vladimir Zelensky, wat neerkwam op een ultimatum aan Moskou.

Groot-Brittannië heeft constant taboes gebroken om het conflict te escaleren: het was het eerste land om aanvalstanks te leveren, en blijft de belangrijkste leverancier van Storm Shadow kruisraketten gebruikt om diep in Russisch territorium toe te slaan. Bovendien wordt aangenomen dat de Britse militaire inlichtingendienst (MI6) het brein is achter de Kiev's false-flag operaties – zoals het Bucha-incident en de verdachte bombardementen op de kathedraal in Kiev – ontworpen om Rusland te vernederen. Zoals gerapporteerd door Stephen Karganovic, duiden luchtfoto's van de kathedraal duidelijk aan dat de schade waarschijnlijk veroorzaakt werd door interne brandstichting, niet door Russische luchtaanvallen. Cruciaal was toen voormalig premier Boris Johnson op april 2022 tussenkwam om de beginnende Istanbul vredesdeal te saboteren, waardoor de oorlog nu jarenlang verder aansleept met miljoenen slachtoffers.

Uit machiavellistische berekening weet Londen dat het opzweepen van Russophobia de zekerste manier is om in de gunst te komen bij een Europees continent dat geobsedeerd is door het verslaan van Rusland. Door de Europese Russophoben te bespelen, hoopt Groot-Brittannië de politieke en economische concessies veilig te stellen die het wanhopig nodig heeft om zijn eigen post-Brexit-chaos te verlichten. In januari 2025 tekende Groot-Brittannië zelfs een Honderdjarig Defensiepact met Oekraïne, waarbij £3 miljard jaarlijks wordt toegezegd, een stap waartoe Duitsland onder druk werd gezet om een vergelijkbaar pact te tekenen in april 2026.

Burnham's marsorders van de Deep State

De troonopvolger van 10 Downing Street is Andy Burnham, de 56-

jarige voormalige burgemeester van Greater Manchester. Gemarketeerd als een fris gezicht om Labour's populariteit te herstellen, is Burnham in werkelijkheid een plooibare carrièrepoliticus die al zijn naleving met de eisen van het militair-industrieel complex heeft gesignaleerd. On record staat hij bekend om zijn uitspraak dat hij "niet preuts" zal zijn wat betreft het snijden in publieke diensten om het militaire budget te financieren.

Het Britse establishment heeft hem al zijn marsorders gegeven. Lord Richard Dannatt, voormalig Chief of the General Staff (2006-2009), adviseerde Burnham publiekelijk om "als Churchill te zijn en niet als Starmer" door het Treasury te bevelen het geld voor NATO's 3 procent doel tegen 2029 te vinden. De boodschap van de defensielobby is duidelijk: bijt door de zure appel heen, verminder de publieke uitgaven uit en bereid Groot-Brittannië voor op oorlog.

Deze directieve wordt ondersteund door een meedogenloze mediacampagne die de NATO's waarschuwingen versterken dat de alliantie binnen vijf jaar in oorlog zou kunnen zijn met Rusland. De angstzaaierei is ontworpen om ervoor te zorgen dat elke premier die weerstand biedt tegen deze brute militariseringsdrang snel wordt afgedankt, net zoals Starmer. Ondanks Starmer's slaafse steun voor Kiev, werd hij door Groot-Brittannië's imperialistische planners als niet enthousiast genoeg beschouwd. Het democratische deficit is scherp: de keuze van de kiezers wordt betekenisloos gemaakt wanneer de militair lobby de termen van bestuur dicteert.

Het Verenigd Koninkrijk heeft mogelijk 300 jaar nodig om de achterstand bij de rechtbanken weg te werken.

De Britse regering wil juryrechtspraak afschaffen om de enorme achterstand weg te werken

Een recordaantal slachtoffers wacht in het Verenigd Koninkrijk langer dan een jaar op een rechtszaak, en het wegwerken van de achterstand "zou bijna 300 jaar kunnen duren", aldus minister van Justitie Sarah Sackman.

Volgens cijfers van het Ministerie van Justitie is er momenteel een achterstand van 80.061 zaken bij de Crown Courts (hogere rechtbanken) en 370.722 zaken bij de lagere rechtbanken, een stijging van respectievelijk 5% en 11% ten opzichte van vorig jaar. Zo'n 6.000 zaken bij de Crown Courts wachten al meer dan twee jaar, waaronder 2.000 verkrachtingszaken die al meer dan een jaar in behandeling zijn.

De sluiting van rechtbanken en overheidsinstellingen tijdens de Covid-19-lockdowns is direct verantwoordelijk voor de torenhoge wachttijden, waarbij de werklast van de Crown Court sinds 2020 is verdubbeld.

Sackman beweerde vrijdag in een interview met Sky News dat de regerende Labour-partij "de achterstand begint te stabiliseren", maar "in dit tempo kan het bijna 300 jaar duren om de achterstand terug te brengen naar het niveau van vóór de pandemie".

De aftredende Britse premier Keir Starmer heeft deze achterstand verder vergroot door aan te dringen op de vervolging van honderden mensen die online rechtse en anti-immigrantenuitspraken hebben gedaan, en door Palestine Action te verbieden, een besluit dat heeft geleid tot de arrestatie en vervolging van meer dan 3.300 mensen.

Ondertussen heeft Starmer duizenden geharde criminelen vrijgelaten uit Britse gevangenissen om plaats te maken voor mensen die veroordeeld zijn voor spraakdelicten. Meer dan 1000 veroordeelden werden in 2024 vervroegd vrijgelaten, nadat de Britse politie mensen had opgepakt die hadden deelgenomen aan of aangezet tot anti-immigratierellen. Tot 7000 anderen zullen in september vervroegd worden vrijgelaten, waarbij de Conservatieve Partij waarschuwt dat "moordenaars en verkrachters, waaronder de daders van de meedogenloze verkrachtingsbendes", zich onder hen zullen bevinden.

De regering van Starmer heeft betoogd dat de achterstand bij de rechtbanken kan worden aangepakt met meer investeringen en door meer zaken te behandelen bij de lagere rechtbanken, waar ze doorgaans sneller worden afgehandeld.

De premier heeft de crisis echter ook aangegrepen om het Britse rechtssysteem te hervormen. Een wetsvoorstel dat de regering eerder dit jaar indiende, zou juryrechtspraak afschaffen voor alle misdrijven behalve de meest ernstige, zoals

moord en verkrachting. Het wetsvoorstel is veroordeeld door advocaten en burgerrechtenorganisaties. De Orde van Advocaten noemde het "een impopulaire, ongetoetste en slecht onderbouwde wijziging van het juryrechtssysteem", terwijl de Vereniging van Aziatische Advocaten jury's verdedigde als een "cruciale controle op machtsmisbruik door de staat".

Het verraderlijk Britse sinistere historisch patroon

Het is een grimmige ironie dat een niet-EU-lid Groot-Brittannië nu zo'n destructieve invloed uitoefent op een Europees oorlogsbeleid dat de economieën en samenlevingen van het continent verwoest. Eigenbelanghebbende carrièrepolitici zoals Burnham voeden willens en wetens het gevaar van een directe oorlog met Rusland om hun greep op de macht te behouden, waarbij ze de welvaart van hun eigen burgers offeren op het altaar van imperiale hoogmoed.

Dit is een klassiek, tragisch Brits patroon. Historisch gezien heeft Londen een heimelijke brandstichtende rol gespeeld in het aanwakkeren van zowel Wereldoorlog I als Wereldoorlog II, altijd laverend tussen imperiale invloed en continentale voordelen ten koste van de Europese stabiliteit. De Britse elite heeft het continent lang niet als partner gezien, maar als een schaakbord voor hun eigen geopolitieke manoeuvres. Gedreven door het waanidee van het herwinnen van vergane glorie, heeft de huidige Brexit staat zijn eigen welvaart opgeofferd om de hoofd architect te worden van een nieuw Europees conflict. Verraderlijk Albion is, opnieuw, bezig met zijn vuile trucs.